

SZÜLETÉS

Ismeretlen szerző

Történt egyszer, hogy az anyaméhben ikrek fogantak. Teltek a hetek, és a kicsik növekedtek. Ahogy növekedett a tudatuk, úgy nőtt az örömük is:

- Mondd, nem nagyszerű, hogy fogantattunk? Nem csodálatos, hogy élünk?

Az ikrek elkezdték fölfedezni világukat. Amikor megtalálták a magzatzsínórt, amely összekötötte őket anyjukkal és eljuttatta hozzájuk a táplálékot, énekeltek az örömtől:

- Milyen nagy anyánk szeretete, hogy megosztja velünk saját életét!

...Ahogy azonban telt-múlt az idő, és a hetekből hónapok lettek, az ikrek észrevették, mennyire megváltoztak:

- Mit jelentsen ez? - kérdezte az egyik.

- Ez azt jelenti - felelte a másik -, hogy tartózkodásunk ebben a világban a végéhez közeledik.

- De én egyáltalán nem akarok elmenni innen - viszonzta az első -, szeretnék mindig itt maradni!

- Csakhogy nincs más választásunk - felelte a másik -. Talán van élet a születés után is!

- Milyen lehet az? - kérdezte kétkedve az első -. El fogjuk veszíteni az életet jelentő magzatzsínórt, és anélkül hogyan élhetnénk? Azonkívül mások is elhagyták már ezt az anyaméhet, és senki sem tért ide vissza, hogy megmondja nekünk, van-e élet a születés után. Nem a születés a vég?

Majd mély bánatba merülve így folytatta:

- Ha a fogantatás a születéssel végződik, mi értelme van az életnek az anyaméhben?

Értelmetlen az egész. Talán még anya sem létezik.

- De kell hogy legyen! - tiltakozott a másik -. Különben hogyan kerültünk volna ide? És hogyan maradhattunk volna másképp életben?

- Láttad-e valaha anyánkat? - kérdezte az első -. Talán csak a képzeletünkben létezik! Mi gondoljuk ki magunknak, mert így jobban megérthetjük az életünket.

...Így teltek az utolsó napok az anyaméhben, telve kérdések özönével és nagy félelemmel. Végül elérkezett a születés pillanata, amikor az ikrek elhagyták addigi világukat és kinyílt a szemük.

Tele tüdőből felordítottak.

Amit láttak, meghaladta legmerészebb elképzelésüket is.

Forrás: www.keresztenydalok.hu